

SCCEC
De Twee Marken
Maarn-Maarsbergen

Kiezen en Delen

Visie op Het Dorpshuis en zijn Stichting

reden van bestaan, reden tot doorgaan

2016, januari 2017
Stichtingsbestuur De Twee Marken

Wat is Visie?

Geachte lezer,

Als bestuur van de Stichting Sociaal Cultureel en Educatief Centrum te Maarn-Maarsbergen zijn we gesteld op waardegebonden en visiegedreven bestuur. Zo zijn we thuis en op het werk ook.

Het is te herkennen in de stukken die we maken, in de voorstellen die we doen en de besluiten die we nemen. We willen daarin graag consistent en consequent zijn, en we vinden dat we moeten kunnen uitleggen waarom we doen zoals we doen. Het gaat tenslotte niet om een kippenhok in onze privé-achtertuin. Heel veel mensen in Maarn en Maarsbergen krijgen te maken met de ontwikkelingen op het Trompplein.

Bovendien doen we het niet alleen, maar samen met talloze anderen: inwoners, schoolbestuurders, gebruikers, huurders, ambtenaren, raadsleden, noem maar op. Hoe beter we er in slagen van elkaar te begrijpen wat ons over en weer beweegt hoe groter de kans dat we gezamenlijk de juiste doelen stellen en die nog halen ook. Daarom begint het er wat ons betreft al mee om duidelijk te maken wat wij belangrijk vinden aan het werk wat we doen en hoe we tegen een aantal dingen aankijken.

Daarom volgt hieronder een overzicht van de vragen die we ons stelden om dat helder te krijgen. We hebben de vragen geconcentreerd rond vier aspecten (zie “visievierluik”). De antwoorden staan op de pagina’s hierachter, in het kort en in het lang. Het klinkt voor een onschuldige voorbijganger misschien allemaal ingewikkeld, dit verhaal. Daar is een verklaring voor: het *is* ingewikkeld. De ontwikkelingen op het Trompplein zijn complex en veelomvattend. Het is geen pleister die op een schaafwond moet, het is een driedubbele hartoperatie, in een rijdende ambulance, terwijl je de helft van de tijd in het donker zit. Dat doen we dan maar liever niet met hamer en beitel, maar met de fijnste instrumenten waarmee wij om kunnen gaan. Het is niet anders, en dat geeft ook niet. We zijn niet alleen, we hebben ook jullie nog.

Intussen hebben we onderstaande vragen kunnen beantwoorden en hebben we daarmee de basis kenbaar gemaakt. Voor ons is dat ‘visie’: zo zit het -menen wij- in elkaar, dit willen we bereiken en dat is de manier waarop we het ’t liefst willen doen. Niet alleen, maar samen: Kiezen en Delen. We zijn er nog lang niet, maar dit is het eerste begin.

Visievierluik

	Do's	Don'ts
Hoger Doel	<ul style="list-style-type: none"> • Stel net zolang de 'waaromvraag' totdat je de fundamentele en unieke meerwaarde van de groep (= organisatie) vindt • Beantwoordt de vraag wat er verloren zou gaan als de groep zijn karakter verliest 	<ul style="list-style-type: none"> • Volsta niet met het opsommen van voorzieningen en activiteiten
Kernwaarden	<ul style="list-style-type: none"> • Duik in het verleden en ga na welke waarden als vanouds gekoesterd werden • Hoe gedraagt de groep zich onder druk ? • Identificeren mensen zich met de benoemde waarden? • Beperk het aantal kernwaarden tot max. zes: meer onthoudt niemand er 	<ul style="list-style-type: none"> • Vermijd obligate waarden en beperkt je tot de waarden die werkelijk uniek zijn • Vermijd waardeninflatie en benoem een echt essentiële set van kernwaarden
Gewaagd Doel	<ul style="list-style-type: none"> • Formuleer een doel dat alle belanghebbenden inspireert • Stem het Gewaagd Doel af op het Hoger Doel • Omschrijf het Gewaagd Doel zo duidelijk mogelijk en geef een deadline aan 	<ul style="list-style-type: none"> • Voorkom dat het Gewaagd Doel alleen aan de belangen van één groep tegemoet komt • Neem niet zomaar leuke doelen van anderen over. Kies eigen doel!
Kernkwaliteiten	<ul style="list-style-type: none"> • Waar blinkt de groep in uit? • Waarmee haalt de groep steeds weer succes? • Waar ligt de passie, waaraan de groep herkenbaar is? 	<ul style="list-style-type: none"> • Laat je niet leiden door competentielijstjes! Ga na wat de echte unieke kwaliteiten zijn (en niet wensdenken!) • Verwar 'resources' niet met 'kwaliteiten'. Kwaliteiten liggen namelijk aan de basis van je organisatorische hulpbronnen, ook als het je niet bevalt wat je ziet.

Bron: veel (wisselende) ervaringen in beleid en bestuur, Plus: *Kus de Visie Wakker*, ISBN 978 90 582 0

Samenvatting

Visie op het Dorpshuis

Puntsgewijs

Feiten

- Dorpshuis is allereerst een functie, pas daarna een gebouw
- Centraal voor de Stichting staat: ontmoeten. Niet de stenen, noch de omzet
- Het gebouw is er. Daar moeten we iets mee, ander gaat de Stichting op den duur failliet
- Stichting is eigenaar van het gebouw en de grond. Horeca is verpacht. Er is geen subsidierelatie met de gemeente. Het dorpshuis is een private partij
- De horecafunctie (zelfstandig ondernemer) in het dorpshuis doet het goed en is van groot belang voor het behoud van de dorpshuisfunctie (want daardoor is het gebouw open).
- Het dorpshuis heeft 120.000 bezoeken per jaar (vgl. Huis Doorn: 46.000)
- De basisscholen gáán in 2018 nieuwbouwen: samen, alleen of met het Dorpshuis
- Er is al een héél vroege informele dialoog met de inwoners van Maarn-Maarsbergen (tijdens de Maarnse ‘dorpsgesprekken’) en er is een door henzelf georganiseerde dialoog tussen direct omwonenden onderling.
- Stand van zaken januari 2017: we willen samenwerken op locatie Trompplein (volgens ‘ruimtelijke studie’ past dat binnen de technische eisen aan ruimtelijke ordening op de locatie) en vragen krediet aan de gemeente om voorbereiding te treffen voor planvorming en formele dialoog met samenleving. Er zijn géén plannen meer concreet dan dat, de gemeenteraad heeft nog niets besloten en er staan nergens handtekeningen.

Hoger Doel

Fundamentele meerwaarde van de functie ‘Dorpshuis’

- Ontmoeten; niet ‘tegenkomen’ maar echt contact door leren, lezen, verbazen en samen zijn
- Beschikbaar houden of maken van een ontmoetingsplek is voor een gemeenschap van groter belang dan welk ander aspect dan ook: leefbaarheid hoog houden
- Overbruggen van kloof tussen systeemwereld en leefwereld door mensen onderling (laagdrempelige voorziening, niet gemedicaliseerd of gebureaucratiseerd)

Kernwaarden

Waar gaat Maarn-Maarsbergen eigenlijk over?

- Maarn-Maarsbergen is eigenlijk een Republiek: we kennen elkaar, lossen het zelf op en schuwen wrijving ook niet - als het daardoor gaat glanzen tenminste
- Zeker beschikbaar voor onderlinge dialoog en onderhandelingsbereid: vertrouwen moet wel de basis zijn
- Oplossingsgericht: heeft dan ook baat bij gezamenlijke regie op proces en ‘management van verwachtingen’

En het bestuur van de Stichting?

- Open en transparant (soms iets *te*, misschien)
- Alles is bespreekbaar (ook als we het eigenlijk niet willen horen)
- Kwetsbaarheid is een kracht, want zo kunnen we beter rekening met elkaar houden
- Vertrouwen is de basis van *alles*: aan oude cultuur van ‘macht’ doen we niet mee

Gewaagd Doel

Wat is haalbaar, met vereende krachten en wat creativiteit?

- Claimen een rol: vormgeven ontmoetingsfunctie door ruimte bieden (gebouw maken)

- Delen maatschappelijke verantwoordelijkheid met gemeente (gebouw vullen met belangrijke activiteiten en organisaties)

Kernkwaliteiten

Waar is de Stichting goed in en hoe maken we daar gebruik van?

- We overzien onze opgave, kunnen en willen daaraan vernieuwend werken (valkuil: vervreemding van andere werkwijzen en contact verliezen met mensen die aan vernieuwing géén boodschap hebben)
- Dorpshuis: locatie, bezoekersaantallen, kruisbestuiving meerdere functies, laagdrempelig, professioneel beheerd in samenwerking met de horecaondernemer (valkuil: te grote broek en te hoge lasten aan een gebouw dat alles moet kunnen)

We zijn niet vrij om te kiezen wat ons overkomt; we zijn wel vrij om te kiezen hoe we er mee omgaan.

Fernando Savater,
"Het Goede Leven"

Visie op Het Dorpshuis en zijn Stichting

reden van bestaan, reden tot doorgaan

De titel van deze visie klopt eigenlijk niet: het Dorpshuis is voor het Stichtingsbestuur sinds 2016 allereerst een functie, en niet een gebouw. Dat komt omdat we vinden dat een gebouw (een Dorpshuis) de behoefte van de inwoners moet volgen, en niet andersom. Architecten en kunstenaars noemen dat 'form follows function'. Inwoners zijn er namelijk niet om de exploitatie van een dorps huis rond te krijgen, nee, een dorps huis is er voor het ontmoeten van inwoners.

'Ontmoeten' is voor het Stichtingsbestuur hét beginpunt. Overal waar 'dorpshuis' staat, moet u dus eigenlijk 'ontmoeten' lezen. We begrijpen ook wel dat briden, koffie drinken en boeken lenen (om maar een paar dingen te noemen) het best gaat als het overdekt is en 't er niet waait, maar het volgende punt moet gelijk gemaakt worden: het Bestuur van de Stichting is er niet primair om een gebouw te exploiteren, maar om het ontmoeten door en van dorpsbewoners drempelloos mogelijk te maken.

Als daarvoor een eigen gebouw nodig is, dan is dat zo- als daarvoor geen eigen gebouw nodig is, dan is dat ook zo. Dat moet het bestuur in z'n eentje niet uitmaken, dat doen we met z'n allen- inclusief de inwoners, de pachter, de bieb, Maarn Wijzer, de dorps teams, de jongeren, de huurders, de sporters, de gemeenteraad, burgemeester en wethouders; iedereen die hier belang bij heeft. Ook de twee basisscholen, die op dit moment ook hun keuzes over de toekomst moeten maken, zijn van cruciaal belang in deze discussie.

Feit is dat we op dit moment al over een gebouw beschikken¹ - als dat niet zo was dan zouden we er niet zo'n punt van maken. Feit is ook dat de exploitatielasten van dit oude gebouw zó hoog zijn, dat het voor de Stichting als eigenaar niet langer dan nog een jaar of twee te dragen is. Feit is ook dat de beide basisscholen gaan nieuwbouwen en de voordelen zien van het combineren van de functies onderwijs, ontmoeten en educatie. Feit is dat de locatie van de Meent en De Twee Marken tamelijk uniek is en dat ieders oog als vanzelf naar het Tromp plein trekt. Feit is tevens dat de pachter hier een uitstekend bedrijf runt dat elk probleem omtrent toegankelijkheid, openstelling en personeel wegneemt.

Dat zijn voor ons de feiten en omstandigheden. Daar hebben wij maar rekening mee te houden. Een gebouw als *middel* ligt dan voor de hand maar is strikt genomen niet het *doel*.

Hoger doel

Fundamentele meerwaarde van de functie 'Dorpshuis'

Op de schaalgrootte van Maarn-Maarsbergen staat voor het bestuur één essentiële meerwaarde centraal: **ontmoeten**. Ontmoeten is iets anders dan elkaar toevallig tegenkomen in de Plus of rondom een thema bij Boek en Koek, en het is ook iets anders dan gelijkgestemden tegenkomen in de kerk of het sportveld. De meerwaarde is het ontmoeten zonder drempels, zonder groeps gedrag, zonder leeftijdsgrens; het ontmoeten van alles en iedereen zonder terughoudendheid. Je kunt er je werk doen, je verbazen of verwonderen over wat er nú weer gebeurt (ooit in het

¹ De Stichting is eigenaar van het gebouw en de grond waar het op staat. De horecaonderneming pacht van de Stichting en onderneemt voor eigen rekening en risico. Er is geen subsidierelatie met de gemeente.

dorpshuis op de beurs van de landelijke Kostuumvereniging geweest?), mensen observeren, je amuseren of verliezen in iets dat helemaal nieuw voor je is. Je kunt je er vast ook wel ergens aan ergeren. Het dorpshuis is de woonkeuken annex huiskamer van Maarn-Maarsbergen. Iedereen moet altijd het gevoel hebben dat je er binnen kan lopen zonder dat je er wat te doen hebt, maar ook dat je er rustig en ontspannen moet kunnen rondhangen totdat je partner weer terug is (mét de huissleutel), dat je er urenlang de krant kan lezen totdat het tijd wordt om de kat te voeren, dat je er rustig huiswerk kan maken of je mails doet voordat je op de trein stapt, dat er op de kinderen wordt gelet, dat de bieb open is; die dingen. Zoals je in een druk gezin elkaars pad altijd kruist in de woonkeuken, zo hebben we als inwoners onderling het dorpshuis. In de woonkeuken hebben we warmte, eten en drinken en vooral: de tafel waaraan we het leven bespreken.

In het dorpshuis is er natuurlijk de bar voor de koffie of een drankje, de tafels waarbij je aanschuift of in je eentje wat leest of werkt, maar er is ook wat te doen: je komt er om te sporten, te zingen, je gaat naar een lezing, een uitvoering of je gaat naar de bieb om door de kasten te scharrelen. Je kan ook iets moeten regelen met de gemeente en daar het Sociaal Dorpsteam voor nodig hebben, of je gaat naar een activiteit die de Bieb, MaarnWijzer of het JOP heeft georganiseerd. Hoe dan ook kom je mensen in alle soorten en maten tegen: je bent niet alleen op de wereld. Het beschikbaar houden van zo'n plek is in onze ogen het *allereerste* dat een gemeenschap nodig heeft en in die zin belangrijker dan kwaliteit van woonruimte, inkomen, gezondheid, mobiliteit en zelfs belangrijker dan zaken als kanselijkheid, opleiding en onderlinge verschillen.

Wat als het dorpshuis verdwijnt?

Aan de ontstaansgeschiedenis van het Dorpshuis (1971), de opzet van het gebouw en de financiering ervan kunnen we al zien dat vijfenveertig jaar héél veel tijd is. Ook de aanpassingen in 1992 laten ons zien dat de tijden inmiddels radicaal anders zijn. De digitale revolutie die het begin van onze eeuw heeft gekenmerkt maakt dat de samenleving nu weer midden in een cruciale, cyclische omwenteling zit: de manier waarop wij als mensen onderling met vertrouwde systemen omgaan, is diepgaand aan het veranderen. We hebben continue méér informatie -overigens vaak van abominabele kwaliteit- over steeds belangrijker dingen, die alsmaar méér met elkaar samenhangen die in toenemende mate voortdurend dieper ingrijpen op ons persoonlijk leven.

Meer dan ooit sinds de jaren zestig, menen we, hebben mensen onderling het nodig elkaar te spreken, elkaar te begrijpen en van gedachten te wisselen. Meer dan ooit -sinds Jürgen Habermas dat concept ter wereld bracht- is het nodig dat *systeemwereld* en *leefwereld* actief met elkaar in verbinding staan. Zoals we hierboven al schreven is naar onze opvatting ontmoeten daarvoor het sleutelwoord.

Met het voorafgaande in het achterhoofd stellen wij het volgende vast:

1. Als het dorpshuis verdwijnt, is dat permanent. De kans op ècht ontmoeten (dus niet: elkaar tegenkomen) verdwijnt uit het dorp en komt het ook niet meer terug, want de plek daarvoor is weg. Zowel het gebruik om elkaar te ontmoeten als de zin erin zal verdwijnen in een sombere brij van onheilspellend individualisme. Waar vroeger individualisme nog kon leiden tot emancipatie, zelfontplooiing en nieuw leiderschap binnen de gemeenschap, zal het in deze nieuwe tijd verworden tot een kil 'ieder voor zich' en verteert daarmee het sociale weefsel waarvoor eerdere generaties met hoopvol gemoed en zoveel zorg de voorwaarden hebben geschapen.
2. Als het dorpshuis weg is, valt ook de verbindende factor binnen het verenigingsleven weg, want inwoners leren elkaar niet meer zomaar kennen buiten hun eigen groep. Het verdwijnen van het dorpshuis ontnemt mensen de moed om iets nieuws van de grond af op te bouwen: het dorpshuis is het ook al niet gelukt.
3. Of de mensen nu wel of niet de deur platlopen; een actief dorpshuis met zijn voorzieningen is voor potentiële inwoners een vestigingsfactor van belang. Als Maarn/Maarsbergen de aantrekkelijk wil blijven in een tijd van vergrijzing en migratie vanuit de stedelijke gebieden, en qua voorzieningenniveau zelfstandig wil blijven, dan is er jong bloed nodig. Een MFA zoals waar de scholen en de Stichting op hopen, is de sleutel tot vergroening van de twee kernen en een blijvend actieve gemeenschap.
4. Als het dorpshuis er niet in slaagt zich van zijn voortbestaan te verzekeren, dan failleert de Stichting binnen twee jaar. Die som is door professionals gemaakt. De gemeente zal als borgsteller op last van de bank de schuld van 700.000,- moeten voldoen, met een dorpshuis van 3800m² zitten (plus een zeer goed lopend horecabedrijf), 5500m² grond en nog steeds de nieuwbouwpoging voor twee scholen hebben. Voor het

overige blijven bestaan de afwegingen op het gebied van leefbaarheid en het combineren van de maatschappelijke functies, maar dan onder leiderschap en op kosten van de gemeente.

5. Als de gemeente (in dat scenario) geen andere oplossing zou zien dan het afstoten van het gebouw zal een eventuele nieuwe eigenaar gedurende een aantal jaren van ruimtelijke procedures tot woningbouw willen overgaan, dan wel (hopelijk) tot commerciële exploitatie van een nieuwbouwcomplex of een combinatie daarvan. Het huidige gebouw (1971/1992) en de 5,2% BNG-lening uit 1992 (als belangrijkste kostenfactor in een faillissement) zijn in *ieder* geval niet te handhaven. De gemeente kan natuurlijk ook besluiten op deze locatie zelf een MFA te gaan bouwen. Intussen moet hoe dan ook voor het horecabedrijf een goed alternatief worden gevonden.
6. Zonder samenwerking met het dorps huis is het nieuwbouwen van twee scholen met eigen voorzieningen (zoals sportruimte, aula, bibliotheek en handarbeid) een veel kostbaarder zaak dan in samenwerking met het dorps huis. Het dorps huis draagt dan immers niet bij aan de bouw noch aan de exploitatie van die functies in het gebouw.
7. Als het dorps huis en de scholen er niet in slagen hun functies te combineren, moeten de scholen samen of solo verder. Het bestuur van onze Stichting ziet geen mogelijkheden om dan op eigen kracht verder te gaan en voorziet dan dat binnen twee jaar de Stichting (die eigenaar is) faillieert aan de kosten van het huidige gebouw en de lening. Daarmee komt niet alleen vermoedelijk een einde aan deze ontmoetingsfunctie voor inwoners van Maarn-Maarsbergen, maar ook voor de huurders en hun maatschappelijke functie wordt daarmee de toekomst onzeker. Daartoe rekent het bestuur (naast de 120.000 bezoekers per jaar²) in ieder geval de bibliotheek (inclusief de kantoorruimte voor heel Zuid-Oost Utrecht), het Regionaal Bureau Toerisme, MaarnWijzer, de lokale sportverenigingen, de regionale sportverenigingen, het lokaal gymnastiekonderwijs en de muziekschool. Ook de talloze lokale, regionale en landelijke verenigingen en organisaties die hier (rechtstreeks of via de pachter van de Stichting) hun plek hebben gevonden zullen elders onderdak moeten zoeken.
8. Het lokale welzijnswerk en het Sociaal Dorps team verdwijnen uit de sociaal-culturele setting van het Dorps huis. Wij beschouwen deze laatste organisaties overigens als een vorm van welzijn of leefbaarheid waartoe de WMO de gemeente verplicht inspanningen te leveren, zoals nu ook gebeurt. Verhuizen van die functies naar een medicaliserende setting als het Gezondheidscentrum komt de laagdrempeligheid van deze functies niet ten goede. Hoe dan ook: sommige gebruikers van het huidige dorps huis zullen best een andere plek kunnen vinden, maar dat geldt *niet* voor de bieb, MaarnWijzer, de gym en de sport, en ook niet voor de lokale verenigingen die immers geen commercieel tarief verdragen. Deze functies en hun kruisbestuiving zullen, zonder volwaardig alternatief, uit Maarn-Maarsbergen verdwijnen.

Kernwaarden

Waar gaat Maarn-Maarsbergen eigenlijk over?

In de 'Republiek Maarn-Maarsbergen' is men als vanouds gewend de problemen zelf op te lossen, zonder zich overdreven veel van notabelen, structuren, formele procedures of hiërarchie aan te trekken. In Maarn zijn we wél gewend om respectvol naar elkaar te luisteren, waarden met elkaar te delen en we zijn ook niet te beroerd om -als het niet gaat zoals we willen- dan maar zelf de mouwen uit de handen te steken. Voorbeeld: een wethouder die denkt zijn eigen overbodig vastgoed in Maarn voor een goede prijs aan "zomaar iemand" te kunnen verkopen, vindt - waarderingsmatrix of niet - de gemeenschap op zijn pad en het verhaal eindigt ermee dat de inwoners hun eigen gemeentehuis kopen. Langdurig gedoe over een supermarkt leidt tot meer saamhorigheid, zelforganisatie en belangstelling dan enig participatief overheidsprogramma ooit had kunnen bewerkstelligen. De technische oplossing voor een logistiek probleem rondom een spoorwegovergang in Maarsbergen leidt tot alternatieve voorstellen vanuit het dorp die niet alleen besproken en geaccepteerd werden, maar op termijn door externe omstandigheden óók tot wrijving leidden.

Zie hier de kernwaarden van Maarn-Maarsbergen: het is een mondige, onderhandelingsbereide gemeenschap, die controversie niet schuwt. Dat duidt niet op een gebrek aan samenhang, dat duidt op vertrouwen in elkaar. Eén vertaling is dat men in Maarn en Maarsbergen accepteert dat je zonder wrijving geen glans krijgt. Het betekent ook dat de inwoners van Maarn- Maarsbergen niet zullen accepteren dat ergens over besloten wordt zonder hun eigen

² Vgl.: het laatste topaantal van 46.000 bezoekers waar Huis Doorn zijn rijkssubsidie mee veiligstelde.

deelname aan het gesprek over de toekomst van dorps huis, scholen, bieb en andere functies. Dat is een kracht van het dorp, dat in belangrijke mate kan bijdragen aan het resultaat. De keerzijde is ook dat het gesprek op punten stevig kan zijn en kan ontsporen als er niet in gezamenlijkheid een goede regie is afgesproken. Dat is prima: ook dat doen we samen.

Meer in het bijzonder geldt voor de stichting als kernwaarden:

- open en transparant besturen (geen geheimen, spelletjes of embargo's etc.)
- alles is bespreekbaar (ook als we het eigenlijk niet leuk vinden)
- kwetsbaarheid is een kracht (omdat het meer kans geeft om rekening met elkaar te houden)
- *vertrouwen is de basis van alles*

Gewaagd Doel

Wat is haalbaar, met vereende krachten en wat creativiteit?

Het *hoger doel* is het 'ontmoeten', zoals eerder beschreven. Als stichting ligt dat sinds tenminste 1971 op onze weg. Sinds de decentralisaties in het sociaal domein is het alleen maar belangrijker geworden dat inwoners méér zeggenschap hebben over het vormgeven aan hun gezamenlijke leefomgeving, waar het dorps huis uitdrukkelijk deel van uitmaakt. Als Stichting claimen wij het faciliteren van die zeggenschap en het overleg, als een belangrijke variant van het 'ontmoeten'. Met faciliteren bedoelen we: een gebouw als middel.

Een even belangrijk doel is het vermijden van de eerder beschreven negatieve effecten van het wegvallen van de ontmoetingsfunctie, hoewel we dat in iets mindere mate als alleen óns doel toe-eigenen. De gemeente heeft daarin met haar beleidstaken immers een duidelijke en welomschreven opgave. We vinden echter wel dat we als Stichting *tenminste* een morele verantwoordelijkheid delen met de gemeente. Daarom: nauwe samenwerking met maatschappelijke partners, waaronder de Gemeente.

Maar met alleen erover prátén kom je er niet; je moet ook iets dòn. Wat wij voor ogen hebben als *gewaagd doel* ('haalbaar, maar het gaat niet vanzelf') is:

- a) het realiseren van de ontmoetingsfunctie door samen met maatschappelijke partners een nieuw gebouw te realiseren
- b) dat we kunnen betalen (want exploitabel)
- c) waarin de ontmoetingsfunctie in de breedste zin van het woord domineert. (Als het zonder gebouw kon, zouden we dat graag doen, maar we zien daarvoor geen kansen.)
- d) Daartoe besluiten zo vroeg mogelijk in 2017 en te realiseren uiterlijk per 2019.

Uitstel kunnen we niet hebben, want de kosten aan het huidige gebouw verhinderen een exploitatie daarvan ná 2019. Met kunst en vliegwerk halen we 2019 wel, maar **beslist niet** daarna.

Kernkwaliteiten

Waar is de Stichting goed in en hoe maken we daar gebruik van?

De aanpak vanuit onze kernwaarden (als 'netwerkorganisatie') is inmiddels typerend voor de Stichting, waarin de bestuursleden elk afzonderlijk vanuit onze eigen kennis en ervaring bijdragen aan het waardegebonden besturen (één voor allen, allen voor één). Zo te werken heeft een hoop mogelijk gemaakt wat elders onmogelijk leek en heeft op allerlei plekken energie en goede wil doen ontstaan. Daarmee zijn de kansen op een goede toekomst hoopvol geworden.

Wij hebben in die zin ook makkelijk praten omdat wij als private partij-anders dan de scholen en de gemeente- geen vaststaande formele procedures hebben om aan te voldoen. We hebben in die zin dus meer ruimte om te vernieuwen. Wel hebben we in informele zin weer méér verantwoording af te leggen, namelijk aan *alle* inwoners van de dorpen, en dat zonder bevoegdheden of wettelijke taken. We hebben géén strepen om op te staan: in die zin zijn we kwetsbaar. Gaat daar structureel iets mis, dan vallen we om.

Anders dan de scholen of de gemeente moeten wij wel bij voortduring onze reden van bestaan aantonen. Er is geen dorps huisplicht zoals er een leerplicht is en er is helaas (nog) geen Dorps huiswet, zoals er wel een Gemeentewet is. Wij werken daardoor in een heel andere bestuurlijke dynamiek, die zich niet zonder de nodige aandacht laat

verenigen met de manier waarop de dingen in onderwijs- en gemeenteland gaan. Ervaringen elders in het land tonen dat ook wel aan. Daarin ligt voor ons een belangrijke uitdaging: het behouden van vernieuwingsdrang en dat verbinden met wat nu al goed werkt.

Voor het huidige dorps huis gelden als belangrijkste kernkwaliteiten de locatie (midden van het land, 15 treinminuten van Utrecht CS) en de horecaondernemer De Bie. De kruisbestuiving van de Stichting met ondernemer zorgt ervoor dat het hele dorp van 's morgens vroeg tot 's avonds laat kan binnenlopen, zes dagen per week. Er is toezicht, er wordt schoongemaakt, er kan voor weinig geld worden gegeten en gedronken, zalen gehuurd en activiteiten georganiseerd. De ondernemer is haar eigen werkgever en daardoor hoeft de Stichting niet qua vrijwilligers te parasiteren op de verenigingen in Maarn-Maarsbergen, draagt de Stichting geen ondernemersrisico voor wat betreft de Horeca en hoeft de Stichting aan inwoners geen commerciële tarieven voor zaalhuur te vragen. In ruil daarvoor draait de ondernemer voor eigen rekening en risico. Voor ons -voor heel Maarn-Maarsbergen- is dat een gouden formule.

Nawoord

De mengeling van al het bovenstaande is voor ons de Visie op het Dorps huis. We gebruiken dat om te kunnen omgaan met alles dat we op ons pad tegenkomen. Sommige dingen liggen dan erg voor de hand, in andere gevallen zullen voorstellen uitgebreid gewogen moeten worden. Hoe dan ook zijn we aanspreekbaar op wat hier staat en zullen we altijd kunnen uitleggen hoe en waarom we doen of nalaten zoals we doen of nalaten.

Op het moment van schrijven is er nog niets formeel.

De scholen en de Stichting hebben tegenover elkaar en tegen de gemeente uitgesproken dat we gezamenlijk graag willen verkennen of gezamenlijke huisvesting en samenwerking in een Multifunctionele accommodatie haalbaar is. Daarmee geven we uitvoering aan een door de gemeenteraad aangenomen motie (met een soortgelijke strekking) uit 2014.

Daarna hebben we een bureau laten verkennen of de locatie trompplein een logische was. De uitkomst was dat in ruimtelijke zin ontwikkeling op dit terrein mogelijk zou moeten zijn. Of dat kwalitatief wenselijk is, kan natuurlijk pas worden besproken als er op enig moment schetsen gemaakt worden van een gebouw en duidelijk is wat voor invloed dat op de ruimtelijke kwaliteit heeft (en leefbaarheid van het dorp). Zover is het nog niet, want de gemeenteraad heeft van het college nog geen voorstel gekregen om daarvoor een krediet ter beschikking te stellen.

Wel zijn er informele dialogen met inwoners geweest (bijvoorbeeld tijdens de dorps gesprekken) en hebben direct aanwonenden zelf een bijeenkomst georganiseerd, waarin ze onderling het één en ander besproken hebben. Ons is nog niet bekend wat daarvan de uitkomst was.

Ook de Vereniging Bewonersbelangen Maarn-Maarsbergen heeft al in een zeer vroeg stadium aangegeven betrokken te willen zijn bij de ontwikkelingen. Als Stichtingsbestuur juichen wij al die betrokkenheid ten zeerste toe. Het toont immers aan, hoe belangrijk de dorps huisfunctie (lieft met bijbehorend gebouw) voor de inwoners is.

Er staat dus nog helemaal niets vast, helemaal nergens. Het enige dat vaststaat is dat we het graag samen willen onderzoeken.

Maarn, januari 2017